

Já jsem v posteli ještě Radka utěšoval a hladil ho po jeho bolavém zadečku. Musím se přiznat, že náš vztah byl trochu víc než jenom kamarádský. Byl jsem ale opatrný, aby nás Radkův táta nepřistihl, a nenašel si záminku k dalšímu výprasku.

Sobota

V sobotu ráno jsme vstali, nasnídali se a panovala poměrně dobrá atmosféra. Celé odpoledne jsme se oba učili, před obědem nás Radkův táta přezkoušel, a pak jsme mohli jít ven, nebo si hrát v pokoji. Vzali jsme si kola a jeli se projet. Uprostřed Divoké Šárky, kde nikdo zrovna nebyl, jsme se na chvilku natáhli do trávy. „Ukaž ten zadek. Bolí ještě?“, zeptal jsem se Radka. „Jo, bolí. Sedět s tím na kole nebylo příjemný. Ale musím něco vydržet. Však jsme oba jedni z mála kluků, kteří znají klasické výprasky, vid’?“ odpověděl mi.

Jeho zadek byl ještě pořád červený. Nejviditelnější byly pruhy od rákosky. Začal jsem Radka po něm masírovat. Bylo mu to příjemné. Následně mě Radek povalil na záda, stáhl mi rifle a pustil se do masírování mého pomalu probouzejícího se náradíčka. Vzal ho pak do pusy a začal kouřit. Po chvíli už jsem začal stříkat kámošovi přímo do pusy. Radek celý můj obsah spolkl a já si vzal na starost jeho. Hezky jsme si pohonili, pokouřili a pořádně se pomuckali.

„Radši ani nemyslet na to, co by tomu řekli naši otcové. Oba bychom si tak týden nesedli,“ napadlo mě. Zároveň mě ale těšilo, že si toto klukovské pubertální tajemství umíme uchovat pro sebe. Po příchodu domů nám Radkův otec řekl, ať si chce udělat takový menší průzkum našich znalostí. Vzal učebnici chemie a nadiktoval nám několik vzorců a rovnic. Já měl po vyhodnocení 2 chyby, Radek 4. „Každá chyba jedna minuta klečení na vařečce,“ oznámil nám.

Začalo se s Radkem. Musel si kleknout na vařečku a předpažit ruce, na které mu táta položil pravítko. Druhou minutu už mu začaly stékat slzy, a pak mu pravítko spadlo. „Takže Ti chybí dvě minuty! Za každou chybějící minutu dostanete trojnásobek ran vařečkou, na kterou klečíte, kluci. Teď ty, Lukáši!“ oznámil Radkův táta.

Kdo nezkusil, neví, jak moc klečení na vařečce bolí. Řekl jsem si, jestli má vůbec smysl kvůli pár ranám na zadek takhle trpět, ale aspoň tu jednu minutu jsem vydržet chtěl. Pak jsem pustil pravítko. „Takže Radek šest ran, Lukáš tři. Kdo jde první?“, zareagoval Radkův táta. Šel jsem já. Stáhl si kalhoty a boxerky a spěl se mu přehnout přes koleno. Držel jsem se statečně. Rány byly sice štiplavé, ale daly se vydržet. Radkovi se začervenalo pár fleků jeho dosud nezahojeného zadku, ale ani on nevydával žádné steny.

Spát jsme šli později, protože jsme se ještě koukali na film. Radek si hověl hezky u svého tatínka na klíně, a ten ho houpal, a hladil po vlasech. Asi mu také chtěl dát najevo, že to s ním myslí dobře, a že i jeho bolí, když ho musí trestat.

Neděle

V neděli jsme se zase až do oběda museli učit a odpoledne volno. Veškeré přezkoušení se tentokrát obešlo bez fyzických trestů. Před večeří vytáhl Radkův táta rybí tuk a oba jsme si ho museli vzít. „Pořád ještě rostete. A je to moc dobré na kosti,“ řekl. Na chuť je to dost hnusný, ale odporovat si ani jeden z nás nedovolil.

Zase jsme trochu víc ponocovali, protože jsme koukali na film. Večer jsme si s Radkem tajně pod postelí trochu pohonili, ale bez stříkání, aby se na nic nepřišlo.

Pondělí

Učení, přezkoušení a oběd. Obvyklý scénář. Odpoledne měla přijít návštěva. Byl to kolega našich otců z práce. Přivedl si s sebou svého třináctiletého synka Davida. Pěkně drzého otrapu. Tátové si v obýváku popíjeli pivo a my jsme si měli hrát v pokoji.

David se ale jako dobrý společník vůbec neukázal. Furt se s námi ne na ničem domluvit. Chtěli jsme si hrát nějakou střílečku, ale on jí vypnul s tím, že si chce hrát něco jiného. A po hádkách prostě proběhla klukovská rvačka. To si přece nenecháme líbit.

Náhle se otevřely dveře a do místnosti vstoupili naštvaní tátové. „Co to tady jde?!“, ptal se Davidův táta. Začala klasická překřikovaná: „On to začal!“ „Mně je jedno, kdo to začal. Na zadek dostanete oba. Rvát se nebudete! Co se týče Davida, tak tam ať si poradí jeho táta,“ zahřímal Radkův otec.

Takže jsme oba shodili kalhoty a boxerky, přehnuli se přes klín, a vařečka měla hody. „Au, au!“, rány mě pěkně bolely. 25 na jednu půlku, dalších 25 na druhou. Takhle jsme oba skončili. David jenom zíral. Zřejmě nikdy nedostal, ačkoliv by zasloužil. „A sypejte do kouta!“, řekl Radkův táta. „Ty jo. Nevěděl jsem, že ještě dneska se kluci trestají takhle. Aby vás za to nezavřeli,“ pousmál se Davidův otec. „No ty, Davide, máš týden zaracha. Nechápu, proč si s nikým neumíš hrát. Tohle není poprvé,“ řekl mu.

„Počkat! Oni „jenom“ dostanou, a pak si budou zase moct jít hrát?“, zarazil se David. „No ano! Kluku, to je ta výhoda tělesných trestů. Bolí, ale trvají jenom chvílku. A hlavně jsou velice účinné. Lukáš s Radkem dobře vědí, že něco provedli, a že za to prostě budou bití. Je to pro ně víc spravedlivé, než nějaké jiné omezování,“ odpověděl mu Radkův otec. „A nemohl bych dostat taky? Sice jsem ještě nikdy trestán nebyl, ale aspoň bych neměl domácí vězení,“ zeptal se David.

Jeho otce to překvapilo. Nikdy ho takhle netrestal. Přišlo mu to barbarské, ale došel k závěru, že jeho syn už je ve třinácti natolik vyspělý, aby si mohl vybrat trest. David si teda stáhnul kalhoty a boxerky. Potrestat se ho nakonec rozhodl Radkův otec. Bylo vidět, že ještě nikdy v životě nedostal. Křičel, zmítal se, plakal, ale nic mu to nebylo platné. „No je vidět, že toho moc nesneseš,“ odpověděl mu Radkův táta.

Klečení v koutě mu bylo nakonec prominuto. I tak ale Radkův táta doporučil svému kolegovi popřemýšlet, jestli by přeci jenom nebyly tělesné tresty pro jeho kluka efektivnější. Však on by si na ně časem zvykl. Po výprasku se nám David najednou zdál míň otravný. Po celou dobu návštěvy jsme si už hezky hráli. Pak šel se svým tátou domů.

Pro mě si otec přišel k večeru. Výprasky sice bolí, ale oba s Radkem víme, že nás mají tátové rádi. Víkend se mi tedy navzdory tomu všemu líbil. A i červený zadek se mi docela rychle zahojil.